

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXVI. De sancto Aphraate Monacho.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Κεφ. κς.

τὰ κατὰ τὴν ἁγιον ἀφραάτην τὸν μοναχόν.

Βορράθεν μὲν, ὁρῶντες ὁ πόσιμος ᾧ ᾠδῶν
 ῥεῖ τὰ βασιλεία. ἐκ ἧ μεσημβρίας, σοὰ
 μεγίστη διώρησθαι τῆς πόλεως ἐπωκοδό-
 μη) ᾧ ᾠδῶν, πύργος ὑψηλὸς ἐκατέρωθεν
 ἔχουσα. μετὰ δὲ ἧ τῶν τε βασιλείων κὶ ἑπο-
 ταμῶν φέρεται ἐστίν, ἡσοδεχομένη τὰς διὰ
 τῶν τῆδε πυλῶν ἐκ τῆ ἀσπίδος ἔξιόντας, καὶ
 εἰς τὰς περὶ αὐτῆς ἀγροὺς ᾧ ᾠδῶν ἐμπύσσει.
 διὰ ταύτης ἀφραάτης παλαιῶν ὁ θεῶν
 σπῆ, εἰς τὸ πολεμικὸν ἀπὸ γυμνάσιον, τῶν
 δαίων περὶ αὐτῶν τῶν περὶ αὐτῆς ἡσοδο-
 μῶν θεραπείαν. τῆτον ἀνωθεν ἐκ τῆς βα-
 σιλείας σοὰς διακύνει ὁ βασιλεὺς, εἶδε σι-
 σῆρον τε ἀναβεβηκῶν, καὶ ἐν γῆρα βαθεῖ
 συνῶντος βαδίζοντα καὶ τινος εἰρηκότου, ὡς
 ἀφραάτης ἔδει, ἔτι τὸ τῆς πόλεως ἐξήρη-
 πληθῶν, ἔφη περὶ αὐτὸν ποῖ σὺ βαδίζεις
 εἰπέ. ὁ ἡσοφῶς ἄμα καὶ περὶ σοφῶς, ὑπὲρ
 τῆς σῆς, ἔφη, περὶ σοφῶν βασιλείας.
 ἀλλ' οἱ σὲ μένειν χεῖρ, ὁ βασιλεὺς ἔφη, κὶ
 εἶδον κὶ τὸν μοναχικὸν περὶ σοφῶν νόμον. ὁ
 ἡσοφῶς οὐκ ἔφη, ἐν μαλα, ἔφη, λέ-
 γεις ὡ βασιλεῦ. τῆτον μετὰ εἶδε, καὶ τῆτον
 δαίων μέγιστος καὶ νῦν διέλεσσα, ἕως εἰρήνης ἀ-
 πῆλως τὸ σωτήρη τὰ περὶ αὐτῆς. ἐπειδὴ
 ἡ πολὺν ἡσοδομένην ἡσοδομένην, καὶ πολλὸν
 ἐπιπέματα κινδυνῶν μὴ θηραπεία γέ-
 νηται, πάντα κινεῖν ὄρεον ἀνάγκη καὶ δια-
 σῶζειν τὰ θρέμματα. εἰπέ γάρ μοι, ἔφη, ὡ
 βασιλεῦ, εἰ κόρη τις ἐτύχων ὢν, εἶδον ἐν
 θαλάμῳ καθημένη καὶ τὴν οἰκίαν ἡσοδομένην
 μένη, εἴ ἔθεασά μιν ἐμπροσθεν φλόγα,
 καὶ τῶν παλαιῶν οἰκίαν ἐμπροσθεν ἡσοδομένην, τί
 με ταύτην δράσαι περὶ αὐτῆς εἰπέ μοι; εἶδον
 καθημένη καὶ τῶν οἰκίαν ἐμπροσθεν ἡσοδομένην
 ἡσοδομένην, καὶ τὸ φλόγος περὶ αὐτῆς ἐμπροσθεν
 ἡσοδομένην, καὶ τὸ θαλάμῳ χαίρειν εἰπέ μοι; εἶδον ἀνω
 κὶ κάτω, κὶ ὑπερσοφῶν κὶ σβεννύει τῶν φλό-
 γα; δῆλον ὅτι τῆτον ἡσοδομένην τῆτον γὰρ κόρης ἀλγινέ
 τὴν φραεῖρας. τῆτον δαίων ὡ βασιλεῦ. σὺ γὰρ
 εἰς τὴν παλαιῶν ἡσοδομένην οἰκίαν ἐμπροσθεν τὴν
 φλόγα, ᾧ ᾠδῶν καὶ ἡσοδομένην ταύτην περὶ αὐ-
 μενοι. ταῦτα ὁ μὲν εἶπεν ὁ ἡσοδομένην ἡσοδομένην
 εἰς τῶν περὶ τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα, θρασύθερον

CAP. XXVI.

De sancto Aphraate Monacho.

Palatium urbis Antiochiæ, à Septen-
 trione quidem Orontes fluvius
 præterfluit. A meridie vero, amplissima
 porticus duplicem habens contignati-
 onem, muris urbis inædificata est, celsis
 utrinque turtibus munita. Inter pala-
 tium autem ac fluvium media interja-
 cet via publica, quæ incolas ex urbe per
 portam illic positam egredientes exci-
 pit, & ad suburbanos agros deducit. Per
 hanc viam transiens divinus Aphraa-
 tes, ad campum pergebat, in quo mili-
 tes exerceri solent, divini gregis curam
 acturus. Eum Imperator ex regia por-
 ticu cum sublimis prospexisset vili a-
 mixtum pallio, & licet senecta ætate,
 concito gradu properantem: dixisset-
 que aliquis hunc esse Aphraatem, ex
 cujus ore penderet universa civium
 multitudo, Imperator ad illum: Dic,
 inquit, quò vadis. Tum ille pruden-
 ter admodum & commode: Pro tuo
 inquit regno precaturus. Ad hæc
 Imperator: Domi potius, inquit, ma-
 nere debueras, & juxta monasticam le-
 gem intus precari. Cui divinus ille
 vir ita respondit, recte admodum di-
 cis Imperator. Id ego facere debue-
 ram, idque hæcenus facere non desti-
 ti, quamdiu oves Servatoris nostri pace
 fruebantur; Nunc verò cum in ma-
 ximam perturbationem inciderint, &
 periculum grave immineat, ne à feris
 diripiantur, omnis via tentanda est, &
 pecus conservandum. Dic enim,
 quæto, Imperator, si puella essem intus
 in thalamo sedens, & curam ædium ge-
 tens, ignemque ædibus immissum &
 paternam domum conflagentem vi-
 derem, quid me tunc agere oporteret?
 Utrum intus sedere, & domum con-
 flagentem negligere, & expectare
 dum flamma in me irrueret? An potius
 relicto thalamo, hac & illac discurre-
 re, aquam adferre, ignem extinguere?
 Non dubito quin hoc postremum di-
 cturus sis: Id enim prudentis ac solertis
 puellæ est. Hoc ipsum est, Impera-
 tor, quod nunc ago. Nam cum tu in
 patris nostri domum ignem injeceris,
 circumcursumus nos, eum restingue-
 te conantes. Hæc ab Aphraate dicta
 sunt; Imperator verò his auditis
 obtulit. Verum quidam ex Impe-
 ratoris cubiculariis, cum audacius

Aa 3

interminatus esset sancto viro, hoc modo pœnas dedit. Cum balnei curam gereret, statim post verba, quæ Aphraata dixerat, eò perrexit, ut Imperatori illud præpararet. Cumque ad locum venisset, subitò mente captus in ferventem aquam ac minime temperatam defiliit, ibique extinctus est. Sedebat interim Imperator, expectans dum ille introeundi, tempus ipsi nuntiaret. Cumque multum jam temporis effluxisset, alios misit Imperator, qui causam tantæ moræ ad ipsum referrent. Illi introgressi, cum omnia circumspexissent, cum in fervente aqua mortuum ac liquefactum repererunt. Quod ubi nuntiatum est Imperatori, efficaciam precum Aphraatis mirati sunt omnes: Ab impiis tamen dogmatibus haudquaquam recesserunt. Sed obduraverunt cor suum sicut Pharao: & vecors ille, audito sancti viri miraculo, adversus pietatem furere nihilominus perseveravit.

CAP. XXVII.

De S. Juliano, & de Antonio M.

PEr idem tempus Julianus quoque ille celeberrimus, cujus antea mentionem feci, solitudinem relinquere & Antiochiam venire compulsus est. Nam cum mendaciorum alumni, & texendarum calumniarum miri artifices, Arianos intelligo, eximium illum virum à suis partibus stare asseverarent: Flavianus, Diodorus & Aphraates veræ fidei lumina, Acacium strenuum virtutis Athletam, qui postea Berceensem Ecclesiam sapientissime gubernavit, ad præstantissimum illum virum miserunt, rogantes ut tot hominum millia miseraretur; & adversariorum quidem mendacium refutare, veritatis autem præconium confirmare vellet. Porro, quot & quanta inter eundem ac redeundum, & in ipsa Antiochenis civitate ediderit miracula, in historia Philotheo jam retulimus, quam adire licet iis, qui hæc cupiunt cognoscere. Quod verò universam civium multitudinem ad nostros conventus exciverit, neminem ex iis, qui ingenium hominum consideraverint, dubitaturum puto. Res enim admirabiles & præter opinionem omnium gestæ, cunctos ad se pertrahere solent. Quod verò maxima ab illo edita sint miracula, ipsi

ἀπειθήσας τῷ θεῷ ἀνδρὶ, τοῖον δὲ πῖπτον ἐββαλανεῖα πεπτεῖς ἐμυθὸς τῶν Ἰππικέων, ἐνθὺς μὲν τὰς δετὰς λόγους κατήλθε, τὸ δὲ Ἰερεῖσιν τῶ βασιλεῖ εἰσω ἡχομῆθ' ἡ τὰς φρένας πληθεῖς, εἰς τὸ θερμότεον ὑδωρ τὸ ἀκεραλον κατέληλυθε τε καὶ τέλει ἔλιηκεν. ἐκείνη δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκείνον ἀερωσμένον, ὡς εἰπε μινύσαι τῶν εἰσοδον ἐπεφθῆ ἡ πολὺς ἀνιπλῶν καιρὸς, ἀπέσφλεν ἐτέρως ὁ βασιλεὺς τῆς μελήσεως τῶν αἰτίαν μινύσοιαι. οἱ δὲ εἰσω ἡχομῆθ' ἡ πάντα ἀεισιοποίησαντες, εὐεργὸν ἐκείνου ἐν τῶ ἀκράτῳ τὸν ἐνώτα καὶ διαλυθὲν ἡ θερμῶ καὶ τέτρε δήλα ἡχομῆθ' τῶ βασιλεῖ, ἐγγρασῶ τ' ἀφραάτε ἀερωσεν ἡ τῶν ἰσχύων τῶν ἀσμάτων τῶν δυναστέων εἰς ἐξέστησαν, ἀλλ' ἡ σκλήρυναν καὶ τὸν φαραὼ τῶ καρδῶν ἀνιπλῶ καὶ τῶν ἡ οἰκὸς θαυμαστὴν γίαν μαθῶν ὁ ἐμ- ἐρόνητ' ἡ μεμῆκε καὶ τ' ἀσεβείας λυθῶν.

Κεφ. κζ.

Τὰ κατὰ τὸ ἄγιον ἰουλιανόν, καὶ ἀντωνίου τὸν μέγαν.

ΚΑτὰ τὸν ἴον καιρὸν καὶ ἰουλιανὸς ἐκείνου ὁπολυμνήθ', ἡ καὶ πρῶτον ἐμνησθῆναι καλαλιπῆν μὲν τῶν ἰρημον, εἰς ἡ τῶν ἀνιπλῶν εἰσελθεῖν ἡναγκασθῆν ἐπεφθῆ ἡ δὲ οἱ τῶ ὑδωρ σιληθερωμῆθ' ἡ τὰς συκοφαντίας μάλα βραδύως ὑφαινοῖτες, οἱ τὰ ἀρεῖς λέξω φρονεῖτες τὸν μέγαν ἀνδρα ἐκείνον διαχυεῖς ἡ τῶ ἰσχύων εἶναι συμμορίας, ἀπέσειλαν οἱ τ' ἀληθείας φωστῆρες, φλαβιανὸς καὶ διόδωρος καὶ ἀφραάτης, ἀνδρα ἀρετῆς ἀθλητῆν, ἀκάκιον φημι τῶ ἡσόνῳ ὑσεργὸν μάλα σοφῶς τὴν βερεσῶν ἐκκλησίαν ἰθυναῖσα, πρὸς τὸν πανδύθημον ἀνδρα ἐκείνον, ἀνιπλοῦντες πολλὰς ἀνιπλῶν μνησάδας οἰκείρου, ἐ τῶν μὲν ἐναλίτων τῶν ὑεδολογῶν ἐλέγξαι, τὰ δὲ τ' ἀληθείας κηρῶ μάλα βεβαίως αἰ καὶ ὅσα μὲν εἰσὶ καὶ ἀπῶν ἐπαπῶν, καὶ ἐν αὐτῇ ἡ τῆ μεγίστη πέλας τεθαυμασθήκεν, ἐν τῇ φιλοθέῳ ἡμῶν συγγράματι ἡ ἰσοεῖα, ἡ βραδύων ἐνιπλῶν τὰς τῶν βελομῶν μαθεῖν, ὅτι ἡ ἅπαν τὸ τ' πόλως πληθῶ εἰς τὸν ἡμέτερον σωήθησε σύλλογον, ἐδῶνα ἐνδοιάξεν ὁμαῖ τῶν τῶ ἀνθρωπείων ὁσπῶν ἐπεσκεμμένων. πέφυκε γὰρ τὰ παρὰ δὲ ἡ ἐλκῆν ἅπαντας ὡς Ἰππικῶν πρὸς ἐαυτὰ. οἱ καὶ καὶ μεγάλα εἰργασάτο θαύματα, μαρτυροῦν